

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr.
Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobkyně: X, X
sídlem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2022, č. j.
KUUK/124045/2022/DS/Píš,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Včasně podanou žalobou se žalobkyně domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupkových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 16. 5. 2022, č. j. MMUL/OPA/OKS/D8/154285/2022/PomP.
2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Uvedeného přestupku se dopustila tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla registrační značky X byly dodržovány povinnosti řidiče stanovené zákonem o silničním provozu, neboť blíže nezjištěný řidič dne 2. 11. 2021 v 9:28:07 hodin řídil uvedené motorové vozidlo po pozemní komunikaci D8 v tunelu Panenská, směr Drážďany, na výjezdu, kde překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o méně než 20 km/hod. V úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost 80 km/hod mu byla radarem naměřena rychlost 97 km/hod. Tím porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.
3. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobkyni podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) byla žalobkyni dále uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Ze spisového materiálu vyplynulo, že správní řízení s žalobkyní bylo zahájeno na základě oznámení přestupku Policie ČR ze dne 10. 11. 2021. Předložená dokumentace obsahovala rovněž kartu vozidla registrační značky X, ověřovací list rychloměru UnicamVELOCITY4, stanovisko Ředitelství silnic a dálnic ČR k úsekovému měření rychlosti (dále jen „stanovisko ŘSD“) a fotodokumentaci včetně tiskového výstupu z měřícího zařízení.
5. Správní orgán I. stupně vyzval dne 14. 12. 2021 žalobkyni jako provozovatele vozidla k uhrazení určené částky ve výši 1 000 Kč. Součástí této výzvy bylo i řádné poučení, podle něhož může provozovatel vozidla písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla. Žalobkyně na výzvu uvedla, že vozidlo měl v užívání X. Na předvolání se X dostavil k podání vysvětlení, nahlédl do spisu a po řádném poučení odmítl vypovídat. Usnesením ze dne 23. 3. 2022 správní orgán I. stupně odložil věc přestupku neznámého řidiče s odůvodněním, že se nepodařilo ustanovit osobu řidiče. Téhož dne vydal správní orgán I. stupně příkaz, kterým žalobkyni uznal vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla. Žalobkyně proti příkazu podala odpor.
6. Dne 16. 5. 2022 vydal správní orgán I. stupně výše popsané prvostupňové rozhodnutí. Vedení správního řízení s žalobkyní jako provozovatelem vozidla zdůvodnil tím, že se mu nepodařilo zjistit pachatele přestupku z důvodu odmítnutí podání vysvětlení uživatelem vozidla. V další části odůvodnění se zabýval námitkami obsaženými v podaném odporu. Věnoval se popisu provozování měřícího zařízení v daném úseku a

činnosti ŘSD vedoucí k zajištění bezpečnosti silničního provozu. K námitce nesprávného zdůvodnění materiální stránky přestupku správní orgán I. stupně uvedl, že materiální znak bude v obecné rovině jeho naplnění splývat s naplněním formálních znaků. Svou argumentaci podpořil citací rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31. Dále zdůraznil, že předmětem řízení je přestupek provozovatele vozidla, nikoliv přestupek řidiče. Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona, uvedené ustanovení však nelze vykládat tak, že je správní orgán v řízení o přestupku provozovatele vozidla povinen zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. V této souvislosti správní orgán I. stupně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35. Správní orgán I. stupně nepřisvědčil ani námitce týkající se nedostatečné dokumentace k měřicímu zařízení, když odkázal na ověřovací list rychloměru UnicamVELOCITY4 založený ve správním spise.

7. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Napadeným rozhodnutím ze dne 26. 8. 2022 žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Nejprve se obecně věnoval problematice objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupky. Konstatoval, že žalobkyně měla znát své povinnosti, jakož i důsledky spojené s jejich neplněním. U materiálního znaku přestupku lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Otázka úsekového měření rychlosti byla dle žalovaného dostatečně řešena, neboť ve spisovém materiálu je obsažen nejen ověřovací list rychloměru s platností do 22. 10. 2022, ale i stanovisko ŘSD, ve kterém je popsáno, jakým způsobem probíhá měření, řízení dopravy a podrobné stanovisko k měření rychlosti. Žalovaný rovněž neshledal žádné nedostatky ve výtisku z měřicího zařízení. Fotografie obsahuje veškeré náležitosti, když zachycuje změřené vozidlo, místo a čas spáchání přestupku včetně GPS souřadnic, maximální povolenou rychlost i rychlost skutečně změřenou. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2017, č. j. 8 As 160/2017-40, který se věnoval problematice měření rychlosti proměnnou dopravní značkou. Doplnil, že k námitce neoprávněné instalace radaru, chybějící dokumentace k radaru a nesprávného zdůvodnění materiálního znaku přestupku se již vyjádřil správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí. Tím, že žalobkyně uvedla řidiče, který odmítl vypovídat, nemohl správní orgán I. stupně postupovat jinak než zahájit správní řízení právě s ní.

II. Žaloba

8. Ve včasné podané žalobě žalobkyně předně brojila proti neoprávněné instalaci a provozování radaru. Z informací na portálu <https://nehody.cdv.cz/statistics.php> dovozovala, že žádná z nehod, které se za posledních 15 let v tunelu staly, nebyla způsobena překročením nejvyšší povolené rychlosti. S odkazem na zákon o silničním provozu tvrdila, že měřit rychlost vozidel je možné pouze za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Instalace úsekového měření v tunelu Panenská však neměla na zvýšení bezpečnosti žádný vliv. Radar je tak nainstalován neoprávněně a jím získané údaje nelze použít jako důkazy ve správním řízení.

9. Postup žalovaného, který v napadeném rozhodnutí odkázal na stanovisko ŘSD založené ve spise, považovala žalobkyně za nepřipustný, neboť jeden odstavec stanoviska je svým rozsahem zcela nedostatečný k vypořádání problematiky vztahu nejvyšší povolené rychlosti a bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Dokument ostatně ani neuvádí, že by tunel byl rizikovým místem v příčinné souvislosti s nejvyšší povolenou rychlostí. Takové zdůvodnění podle žalobkyně nelze považovat za řádné vypořádání námítky. Žalobkyně navrhovala doplnit dokazování obsahem portálu <https://nehody.cdv.cz/statistics.php>, přehledem nehod v tunelu Panenská od roku 2007 a stanoviskem ŘSD.
10. V dalším žalobním bodu žalobkyně namítala nesprávné, resp. chybějící zdůvodnění materiálního znaku přestupku. Citovala část odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž je uvedeno, že materiální stránka přestupku je dána již tím, že žalobkyně svým jednáním porušila zákonné ustanovení. Takové odůvodnění podle žalobkyně nelze přijmout, protože je nutné posuzovat materiální znak přestupku pro každý konkrétní případ.
11. Správní orgány podle žalobkyně nijak neprokázaly, jaká rychlost byla signalizována proměnnou dopravní značkou B20a. Proměnná dopravní značka totiž může ukazovat i jiný údaj o nejvyšší povolené rychlosti nebo může mít poruchu a v takovém případě by patrně neukazovala nic. Protože je tunel Panenská součástí dálnice D8, byla by v případě poruchy nejvyšší povolená rychlost 130 km/h. Na základě údajů uvedených v prvostupňovém rozhodnutí nelze dospět k závěru, že řidič vozidla spáchal přestupek na úseku dopravy.
12. Odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2017, č. j. 8 As 160/2017-40, považovala žalobkyně za nedostatečný. Pro řádné posouzení měření je z hlediska technické spolehlivosti nutné posuzovat spolehlivost radaru a proměnné dopravní značky. Použití obou zařízení je upraveno technickými normami a měřící zařízení musí mj. vyhovět certifikaci provedené Českým metrologickým institutem. Požadavky na vlastnosti a provedení proměnné dopravní značky pak stanovuje norma ČSN EN 12966+A1. Kromě toho tato norma v čl. 8 a 9 přílohy O stanovuje požadavky na ovládací vstupy do proměnné dopravní značky. Pro zajištění funkčnosti značky mají být učiněna taková opatření, aby bylo možno monitorovat a diagnostikovat její hlavní součásti, například dodávky elektrického proudu, logické obvody, neporušenost prvků/elementů, ventilátory, topidla a komunikace. Správní orgány zkoumaly pouze funkčnost radaru. To ovšem samo o sobě není dostatečné pro posouzení technického stavu všech prvků, které jsou použity pro omezení a kontrolu dodržování nejvyšší povolené rychlosti.
13. Žalobkyně dále tvrdila, že správní orgán I. stupně nevyvinul dostatečné úsilí ke zjištění osoby pachatele přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, obsažený v prvostupňovém rozhodnutí, považovala za nepřesný, neboť Nejvyšší správní soud se nevyjadřoval k případu, kdy se oznámený uživatel vozidla dostaví na základě doručeného předvolání a pak využije svého práva ve věci nevypovídat.
14. Tvrzení žalovaného týkající se zavedení objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla do zákona o silničním provozu, označila žalobkyně za problematická. Z důvodové

zprávy k zákonu č. 297/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, kterým byla objektivní odpovědnost provozovatele vozidla zavedena do právního řádu, totiž nevyplývá, že zavedení objektivní odpovědnosti mělo přispět ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Tvrzení žalovaného proto žalobkyně považovala za nepodložené a nepřezkoumatelné.

15. V posledním žalobním bodu žalobkyně namítala podjatost obou správních orgánů, kterou spatřovala v neproplacení cestovních náhrad a ušlého výdělku svého jednatele, který se na základě předvolání dostavil dne 23. 3. 2022 ke správnímu orgánu I. stupně k podání vysvětlení. Za účelem prokázání svých tvrzení navrhovala provést důkaz rozhodnutím Magistrátu města Ústí nad Labem o nepřiznání náhrad ze dne 26. 4. 2022.
16. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě konstatoval, že dopravní předpisy je třeba dodržovat, i když s nimi žalobkyně nesouhlasí. Námitku nesprávného zdůvodnění materiálního znaku přestupku žalovaný již vypořádal v napadeném rozhodnutí. Otázkou proměnlivosti dopravního značení se rovněž správní orgány ve správním řízení zabývaly. V tomto kontextu žalovaný odkázal na správní spis, který obsahuje dostatek materiálů, jež prokazují, že značka byla nastavena na rychlost 80 km/h. K dalším žalobním námitkám žalovaný uvedl, že si není vědom užití jakékoli zavádějící argumentace. Skutečnost, že překročení nejvyšší povolené rychlosti způsobuje dopravní nehody je zcela zřejmá a doložená dostupnými statistikami. Závěrem žalovaný konstatoval, že se necítí být podjatým, a navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.
19. Ve věci proběhlo dne 28. 4. 2023 ústní jednání, při kterém žalobkyně i žalovaný setrvali na své právní argumentaci.
20. Námitce týkající se neoprávněné instalace měřicího zařízení zdejší soud nepřisvědčil. Soud ve shodně s žalovaným konstatuje, že s obdobnou námitkou se zcela dostatečně vypořádal již správní orgán I. stupně, který v rozhodnutí ze dne 16. 5. 2022 uvedl: *„Úsekové měření rychlosti na dálnici se uskutečňuje v souladu s Dohodou o společném postupu při provozování systémů umožňujících měření úsekové rychlosti na komunikacích ve správě Ředitelství silnic a dálnic ČR (dále jen „ŘSD ČR“) ze dne 24. 3. 2017. Ředitelství služby dopravní policie PPČR vždy od ŘSD ČR obdrží informaci o plánovaném zahájení provozu systému měření úsekové rychlosti na konkrétním místě a k tomuto následně vydá*

své stanovisko. Vytipované úseky předkládá ŘSD ČR, přičemž k tomuto je svoláno pracovní jednání za účasti ŘSD ČR, Policie ČR a zástupců dotčených obcí. Úsekové měření rychlosti v daném tunelu má především preventivní a výchovnou funkci, neboť tunel na komunikaci je velmi specifické a potencionálně nebezpečné místo, kde se musí nadstandardně dbát zejména o bezpečnost a plynulost provozu již za normálních okolností a hlavní zásadou je ochrana životů a zdraví osob, ochrana životního prostředí a snižování ekonomických ztrát vyplývajících z krizových situací“. K tomu soud dodává, že s houstnoucí dopravou na pozemních komunikacích je důležité, aby řidiči dodržovali nejvyšší dovolenou rychlost v potencionálně nebezpečném místě. Měření překročení nejvyšší dovolené rychlosti působí preventivně a slouží k tomu, aby řidiči nejvyšší dovolenou rychlost nepřekračovali, tj. dochází ke zvyšování bezpečnosti.

21. Soud neprováděl žalobkyní navrhovaný důkaz obsahem portálu <https://nehody.cdv.cz/statistics.php>, přehledem nehod v tunelu Panenská od roku 2007, protože to pro posouzení důvodnosti žaloby považoval za zcela nadbytečné. Argumentaci žalobkyně, která ze skutečnosti, že v měřeném úseku nedošlo v posledních letech k dopravní nehodě z důvodu překročení nejvyšší povolené rychlosti, dovozuje, že měření rychlosti nesloužilo zákonem stanoveného účelu, jímž je zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, nepovažuje soud za racionální. Lze pouze spekulovat, jaká by byla nehodovost, pokud by v daném úseku měřící zařízení instalováno nebylo a řidiči nejvyšší dovolenou rychlost soustavně překračovali. Stanovisko ŘSD, které chtěla žalobkyně rovněž provést jako důkaz, je pak součástí spisového materiálu, jímž se důkaz neprovádí.
22. Při hodnocení materiálního znaku skutkové podstaty přestupku vycházely správní orgány z judikatury Nejvyššího správního soudu, který ve svých rozhodnutích zaujal tento názor: „Lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ (srov. např. rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011-77, ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23).
23. Z výše uvedeného vyplývá, že korekce přes materiální stránku přestupku je vyhrazena jen případům výjimečným, s mimořádně nízkou škodlivostí pro společnost. Z okolností projednávané věci však nic takového nevyplývalo. Správní orgány neměly indicie nasvědčující existenci nějakých významných okolností, které by závěr o existenci materiální stránky přestupku v konkrétním případě vylučovaly. Trvání na podrobnějším vyjádření úvahy o materiálním znaku by tak bylo přehnaným a bezúčelným formalismem.
24. Soud k tomu dodává, že materiální znak ohrožovacího přestupku spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům.

Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení.

25. Ani námitce, podle níž správní orgány neprokázaly, jaká rychlost byla signalizována proměnnou dopravní značkou, zdejší soud nepřisvědčil. Žalovaný se k obdobné námitce žalobkyně vznesené v odvolání vyjádřil sice velmi stručně, odkázal nicméně na stanovisko ŘSD, jež je součástí spisového materiálu, a které podrobně popisuje princip měření rychlosti v daném úseku. K problematice proměnného značení je zde konkrétně uvedeno, že *„podmínkou pro zaslání výstupu přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti je bezpochyby stav dopravního značení upravující nejvyšší dovolenou rychlost. V momentu, kdy není tato podmínka splněna, je software nastaven tak, že přestupek není odeslán.“* Uvedené stanovisko dále popisuje způsob nastavení rychlosti na proměnné značce tak, že *„v měřicím úseku je 2x opakována dopravní značka omezující nejvyšší dovolenou rychlost na 80 km/hod. Výše uvedené údaje jsou nastaveny pro normální provozní stav bez omezení jízdních pruhů a maximální dovolená rychlost je v daném úseku dána proměnnou dopravní značkou B20a, kdy značka je proměnná v závislosti na aktuální situaci v silničním provozu. V případě mimořádných stavů je možno omezení rychlosti měnit pomocí symbolů „60“ a „40“, kdy v časech přechodové sekvence je software nastaven tak, že není vyhodnoceno žádné měření rychlosti. Veškeré změny nejvyšší dovolené rychlosti jsou zaznamenány, tudíž nelze měnit její výši.“*
26. Z výše uvedeného je pro posouzení věci podstatné, že jiné nastavení, případně nenastavení, omezení rychlosti na dopravní značce zapříčiní neodeslání výstupu z měření. Z popisu uvedeného ve stanovisku rovněž vyplývá, že na dané proměnné značce není nastavováno vyšší omezení rychlosti než 80 km/h. Údaj o nejvyšší povolené rychlosti ostatně vyplývá také z fotografického výstupu z měřicího zařízení. Žalobkyně přitom nepředložila žádnou konkurující argumentaci, a omezila se pouze na zcela obecné námitky, podle nichž je dle normy ČSN EN 12966+A1 pro řádné posouzení měření nutné posuzovat spolehlivost radaru a proměnné dopravní značky. Žalovaný sice mohl být při vypořádání odvolací námitky konkrétnější a relevantní části uvedeného dokumentu odcitovat, nebo na ně alespoň konkrétně odkázat, podstatné však je, že spisový materiál poskytuje dostatečné podklady, které obecná tvrzení žalobkyně vyvrací. Zdejší soud k uvedenému doplňuje, že po správních orgánech nelze požadovat, aby posuzovaly každou myslitelnou alternativu fungování technického zařízení jako je zabezpečení dodávek elektrického proudu, zkontrolování logických obvodů, ventilátorů, topidel apod. To platí zejména za situace, kdy o jejich funkčnosti nejsou konkrétní pochybnosti.
27. K námitce, podle níž správní orgán I. stupně nevyvinul dostatečné úsilí ke zjištění osoby pachatele přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší povolené rychlosti, krajský soud opět odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, uvedl: *„pokud Ing. J. K. ovšem odmítl s poukazem na § 60 odst. 1 zákona o přestupcích, podat vysvětlení, podle názoru Nejvyššího správního soudu tím zmařil možnost identifikace osoby řidiče, a to pokud by i teoreticky na základě jiných podkladů mohlo dojít k pozdější konfrontaci skutkových zjištění. Ve shodě se zjištěním krajského soudu taktéž i Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný správní orgán dostatečně učinil nezbytné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích pro porušení povinnosti řidiče uvedené v § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích.“* Nejvyšší

správní soud na citovaný rozsudek poté blíže navázal v rozsudku ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 182/2017-47, v němž konstatoval: „stěžovatel sice sdělil městskému úřadu totožnost řidiče vozidla - své přítelkyně, ta však odepřela výpověď, neboť by si tím způsobila hrozbu stíhání za přestupek. Městský úřad nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, žádné jiné skutečnosti, které by zdůvodnily zahájení přestupkového řízení se stěžovatelovou přítelkyní, proto věc v souladu se zákonem odložil. K tomu NSS odkazuje na rozsudek ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, podle kterého jde k tíži provozovatele vozidla, pokud označená osoba oprávněně odepře výpověď a způsobí tím, že nebude možné zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení právě s ní.“ V nyní přezkoumávané věci je situace obdobná. Žalobkyně sice označila možného pachatele přestupku, ten však při podání vysvětlení odmítl vypovídat. Pokud Nejvyšší správní soud považuje snahu správních orgánů zjistit totožnost pachatele v obdobných případech za dostatečnou, nevidí zdejší soud důvod se od této praxe odchýlovat. I tuto námitku proto shledal nedůvodnou.

28. Poukazovala-li žalobkyně na nepodloženost některých tvrzení obsažených v napadeném rozhodnutí, pak zdejší soud konstatuje, že tato tvrzení nebyla klíčová pro posouzení věci. Obecná charakteristika důvodů zavedení objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla do zákona měla zjevně sloužit pouze k přiblížení dané problematiky. Rozhodně nelze dojít k závěru, že by úvahy žalovaného k této otázce mohly vyústit v nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. S odkazem např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, soud připomíná, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Takové vady však soud v napadeném rozhodnutí neshledal.
29. V posledním žalobním bodu žalobkyně namítala podjatost obou správních orgánů. Podle § 14 odst. 1 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.* Podle odst. 3 téhož ustanovení *účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“).*
30. V projednávané věci je zřejmé, že žalobkyně v průběhu správního řízení nikdy nevznesla jakoukoli námitku podjatosti úředních osob. Správním orgánům tedy nebyl dán žádný prostor pro posuzování otázky, zda jednotlivé úřední osoby nejsou ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu vyloučeny. Pokud by žalobkyně svou námitkou nepodjatost úředních osob v průběhu řízení zpochybnila, bylo by povinností správních orgánů se s takovou námitkou vypořádat. Absence relevantních námitek ze strany žalobkyně v průběhu správního řízení však učinila posuzování této otázky bezpředmětné, a to také ve vztahu k posouzení její námitek vznesené v žalobě.

V. Závěr a náklady řízení

31. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
33. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 28. dubna 2023

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně